

Sygn. akt VI Ka 548/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Michał Chojnowski

Sędziowie: SO Włodzimierz Suwała

SO Ludmiła Tułaczko (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Łukasz Sierdziński

przy udziale prokuratora Artura Orłowskiego

po rozpoznaniu dnia 24 czerwca 2016 r.

sprawy K. S. syna B. i G., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 8 lutego 2016 r. sygn. akt VIII K 259/15

Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

I. uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej w punkcie III oraz rozstrzygnięcie o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności z punktu IV;

II. w ramach czynów przypisanych oskarżonemu K. S. w punktach I.1; I.2. i I.3 uznaje go za winnego tego, że w dniu 5 lutego 2015 roku w sklepie (...) na ulicy (...) w W., w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych w wyniku kradzieży rzeczy, to jest reklamówki z napisem „(...)”, trzech paczek papierosów L., czterech butelek piwa (...), dwóch butelek wódki (...), dwóch paczek chipsów (...),

o łącznej wartości 81,60 złotych, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży groził K. T. trzymanym w ręku nożem i groźby te kontynuował po odzyskaniu skradzionego mienia przez pokrzywdzoną a następnie zabrał w celu przywłaszczenia trzy paczki papierosów marki N. (...) o łącznej wartości 37,50 złotych na szkodę właściciela sklepu P. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazuje go, a na podstawie art. 281 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej zalicza oskarżonemu K. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 17 lutego 2015 r. do dnia 24 czerwca 2016 r.;

VI. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. S. kwotę 516, 60 zł, obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego w drugiej instancji oraz podatek VAT.

SSO Włodzimierz Suwała SSO Michał Chojnowski SSO Ludmiła Tułaczko

Sygn. akt VI Ka 548/16

UZASADNIENIE

K. S. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 5 lutego 2015 roku w W. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży rozbójniczej na osobie pracownika sklepu K. T., podczas której po dokonaniu kradzieży trzech paczek papierosów marki N. (...) o wartości 37,50 złotych na szkodę właściciela sklepu P. S., w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy bezpośrednio po dokonaniu kradzieży groził K. T. zabójstwem przy użyciu trzymanego w ręku noża, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

to jest o czyn z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. ;

II. w dniu 16 lutego 2015 roku w W. przy ul. (...) usiłował dokonać rozboju na osobach A. M. i R. B. w ten sposób, że używając przemocy poprzez użycie aerozolu z nieustaloną substancją oraz grożąc pobiciem przy pomocy drewnianego trzonka doprowadził wymienione do stanu bezbronności, a następnie usiłował zabrać w celu przywłaszczenia telefon komórkowy oraz złoty łańcuszek na szkodę wymienionych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zdecydowaną postawę pokrzywdzonych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. ;

Po rozpoznaniu sprawy VIII K 259/15 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 8 lutego 2016r. orzekł:

I. oskarżonego K. S. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I uznał za winnego tego, że:

1. w dniu 5 lutego 2015 roku, w sklepie (...) na ulicy (...) w W., w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych w wyniku kradzieży rzeczy, to jest reklamówki z napisem „(...)”, trzech paczek papierosów L., czterech butelek piwa (...), dwóch butelek wódki (...), dwóch paczek chipsów (...), o łącznej wartości 81,60 złotych, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży groził K. T. trzymanym w ręku nożem, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 281 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności;

2. w dniu 5 lutego 2015 roku, w sklepie (...) na ulicy (...) w W., groził K. T. w ten sposób, że wymachiwał w jej kierunku ostrzem trzymanego w ręku noża, a groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spowodowania obrażeń ciała lub utraty życia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. w dniu 5 lutego 2015 roku, w sklepie (...) na ulicy (...) w W., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia trzech paczek papierosów marki N. (...) o łącznej wartości 37,50 złotych na szkodę właściciela sklepu P. S., który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. skazał go i wymierzył mu karę 20 (dwudziestu) dni aresztu;

II. oskarżonego K. S., w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II, uznał za winnego tego, że w dniu 16 lutego 2015 roku w W. przy ul. (...) usiłował dokonać rozboju na osobach A. M. i R. B., w ten sposób, że używając przemocy poprzez użycie aerozolu z niustaloną substancją oraz grożąc pobiciem przy pomocy drewnianego trzonka doprowadził wymienione do stanu bezbronności, a następnie usiłował zabrać w celu przywłaszczenia telefon komórkowy oraz złoty łańcuszek o łącznej wartości wynoszącej około 1800 złotych, na szkodę A. M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zdecydowaną postawę pokrzywdzonej A. M. oraz ucieczkę R. B. z miejsca zdarzenia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego K. S. w punkcie I.1 i I.2 oraz w pkt II wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu K. S. w pkt III wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 lutego 2015 roku do dnia 8 lutego 2016 roku, to jest 356 (trzysta pięćdziesiąt sześć) dni przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. S. kwotę 1308 (tysiąc trzysta osiem) złotych plus VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną wykonaną z urzędu na rzecz oskarżonego K. S.;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego K. S. od ponoszenia kosztów i opłat w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego K. S., który zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

I. w punkcie I wyroku obrazę przepisów postępowania karnego tj. art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., co stanowi bezwzględnie przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., polegającą na wyjściu przy orzekaniu poza granicę oskarżenia i w efekcie uznanie oskarżonego za winnego popełnienia trzech przestępstw opisanych w pkt 1, 2 i 3 wyroku w sytuacji braku skargi uprawnionego oskarżyciela;

II. w punkcie I.1. wyroku obrazę przepisów prawa materialnego, tj. naruszenie art. 281 k.k. i art. 13 § 1 k.k. poprzez nieprawidłowe zakwalifikowanie, że czyn oskarżonego wyczerpał znamiona art. 281 k.k., podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy i ustalony przez Sąd stan faktyczny wskazuje jednoznacznie na ewentualne usiłowanie popełnienia przestępstwa kradzieży rozbójniczej i naruszenie art. 15 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie;

III. w punkcie II wyroku błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na nieprawidłowym ustaleniu, że zamiarem oskarżonego było dokonanie zaboru mienia, na szkodę pokrzywdzonych, podczas gdy z okoliczności faktycznych wynika, że nie można przypisać mu takiego zamiaru, który to błąd miał wpływ na treść orzeczenia;

Z ostrożności procesowej w razie nieuwzględnienia zarzutów podniesionych powyżej zarzucił:

IV. w punkcie I, II i III wyroku rażąco niewspółmierność kary, poprzez orzeczenie za czyn opisany w pkt I.1. kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, w pkt 1.2. 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, w pkt II. kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i w pkt III kary łącznej 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, która to kara w sposób rażąco

przekracza stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, w szczególności biorąc pod uwagę rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa i jest karą niesprawiedliwą.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a w razie uwzględnienia zarzutu z pkt IV zmianę zaskarżonego wyroku. Ponadto wniósł o zwolnienie oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania za II instancję w całości oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy wynagrodzenia za udzieloną oskarżonemu obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym, która nie została opłacone, ani w całości, ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy spowodowała konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w ramach czynów przypisanych oskarżonemu w punktach I.1; I.2 i I. 3. Kontrola instancyjna nie potwierdziła natomiast zasadności zarzutu obrazu art. 399 § 1 k.p.k. W istocie, Sąd I instancji nie wyszedł poza granice aktu oskarżenia, bowiem czyny opisane we wskazanych punktach wyroku stanowią jedno przestępstwo z art. 281 k.k. które, oskarżony realizował w okolicznościach podanych przez świadka K. T.. Świadek rozpoznała oskarżonego i dokładnie opisała jego zachowanie. Podzielenie zdarzenia na trzy fazy przez Sąd I instancji i odrębne zakwalifikowanie każdej z nich z art. 281 k.k., art. 190 § 1 k.k. i 119 § 1 k.w. było działaniem nieprawidłowym bowiem nie oddaje prawnokarnego charakteru całości zachowania oskarżonego, który zmierzał do realizacji tego samego celu, czyli uzyskania w sposób bezprawny, bez zapłaty, towaru ze sklepu położonego w W. przy ulicy (...). Realizując ten cel K. S. nie cofnął się przed groźbą użycia noża wobec sprzedawczyni, aby utrzymać się w posiadaniu skradzionych artykułów. Pomimo groźby użycia noża, narażając się na agresję oskarżonego, pokrzywdzona odebrała mu torbę reklamową ze skradzionymi artykułami a następnie skutecznie broniła się przed atakiem oskarżonego, który nadal groził jej nożem. Obroniła się uderzając go butelką w głowę. W wyniku zdecydowanej postawy pokrzywdzonej oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia inne przedmioty niż te, które spakował do torby reklamowej. Zabrał ze stoiska z artykułami do szybkiej sprzedaży paczki papierosów N. (...). Pokrzywdzona kolejnym uderzeniem butelki zdołała wytrącić mu z ręki kilka paczek papierosów, które upadły na podłogę sklepu. Ostatecznie oskarżony zabrał trzy paczki papierosów na łączną kwotę 37,50 zł. Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny. Prawidłowe ustalenia nie znalazły jednak, odzwierciedlenia w prawidłowej kwalifikacji prawnej czynów, przypisanych w punkcie pierwszym zaskarżonego wyroku oskarżonemu K. S.. Także prokurator pomimo prawidłowej kwalifikacji prawnej z art. 281 k.k. w opisie tego czynu, błędnie określił skradzione rzeczy i ich wartość. Skupił się na skutkach czynu oskarżonego, jako zdarzenia historycznego, czyli na jego drugiej i trzeciej fazie, pomijając fazę najistotniejszą – czyli pierwszą. To w tej fazie oskarżony zrealizował znamiona przestępstwa kradzieży rozbójniczej. Najpierw dokonał kradzieży artykułów ze sklepu a potem w celu utrzymania się w ich posiadaniu, groził pokrzywdzonej nożem mówiąc „odejdz, cofnij się”. Jego późniejsze zachowanie było odpowiedzią na zdecydowaną obronę pokrzywdzonej. O tożsamości czynu decydują nie tylko takie elementy, jak identyczność podmiotu i przedmiotu przestępstwa oraz tożsamość czasu i jego miejsca, lecz także istnienie części wspólnych znamion czynu zarzucanego i przypisanego. /wyrok SA w Białymstoku z dnia 14.09.2012r./ Tę część wspólną stanowi rozbójniczy sposób działania oskarżonego polegający na groźeniu nożem pokrzywdzonej. „Pomiędzy dokonaniem kradzieży a użyciem przemocy, groźbą natychmiastowego jej użycia lub doprowadzeniem człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności musi zachodzić stosunek bezpośredniego powiązania czasowego. Ustawa wymaga, aby opisane w art. 281 k.k. sposoby oddziaływania na osobę były przez sprawcę zastosowane "bezpośrednio po dokonaniu kradzieży ", w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy. Utrzymanie się w posiadaniu zabranej rzeczy zachodzi wtedy, gdy po przejściu władztwa nad rzeczą na osobę nieuprawnioną, dokonującą zaboru, zachodzi jeszcze po stronie pokrzywdzonego możliwość natychmiastowej restytucji władztwa. Owa restytucja dokonać się może osobiście przez pokrzywdzonego lub przez inną osobę. Właśnie przed tą restytucją broni się sprawca zaboru rzeczy. Między podjęciem przez niego działań opisanych w art. 281 k.k. a zaborem rzeczy zachodzić musi stosunek bezpośredniości (por. J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem, s. 450). Jak podkreślono w orzecznictwie międzywojennym: "pojęcie bezpośredniości nie powinno być utożsamiane z pojęciem natychmiastowości. Przy bezpośredniości chodzi jedynie o to, aby między kradzieżą a dalszymi działaniami sprawcy zachodził taki związek i ciągłość, iżby całość czynu sprawcy występowała na zewnątrz jako jednolite zdarzenie" (por. wyrok SN z 26 marca

1934 r., Zbiór Orzeczeń Sądu Najwyższego. Orzeczenia Izby Karnej 1934, nr 202). Stosunek bezpośredniości będzie na przykład zachodził w sytuacji, gdy sprawca zaboru rzeczy podejmie działania opisane w art. 281 k.k. natychmiast po dokonaniu zaboru albo po upływie pewnego czasu, lecz w niedalekiej odległości od miejsca zaboru (por. W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 637). W przypadku użycia przez sprawcę zaboru rzeczy przemocy wobec osoby, groźby jej natychmiastowego użycia lub doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności, które okazały się nieskuteczne w tym sensie, że sprawca nie zdołał się utrzymać w posiadaniu zabranej rzeczy, nie zachodzi usiłowanie, lecz dokonanie przestępstwa z art. 281 k.k. Ustawa wymaga bowiem do realizacji znamion podjęcia określonych w art. 281 k.k. sposobów oddziaływania na osobę, nie uzależniając dokonania przestępstwa od skutecznego utrzymania się sprawcy w posiadaniu zabranej rzeczy. / Komentarz Małgorzata Dąbrowska- Kardas/ Z tych też względów nie zasługują na uwzględnienie zarzuty obrońcy o usiłowaniu popełnienia przestępstwa z art. 281 k.k. oraz o odstąpieniu oskarżonego od popełnienia przestępstwa kradzieży na podstawie art. 15 § 1 k.k. Kradzież przedmiotów, zastosowanie groźby użycia noża w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionego mienia a następnie restytucja mienia przez pokrzywdzoną pozostają w związku przyczynowym z dalszym działaniem oskarżonego, który kontynuował groźby wymachując nożem wobec pokrzywdzonej. Ewidentnie oskarżony działał w celu zaboru rzeczy skoro zabrał inne papierosy, niż te które zapakował do torby reklamowej. Prawidłowa kwalifikacja czynu obejmuje kradzież rzeczy znajdujących w reklamówce i stosowanie groźby w postaci uderzenia nożem oraz ostateczny zabór trzech paczek papierosów - wszystkie te działania składają się na czyn z art. 281 k.k. Sąd odwoławczy wymierzając karę za ten czyn orzekł ją w takiej wysokości jak uczynił to Sąd I Instancji rozważając okoliczności wskazane w art. 53 § 1 k.k. Przede wszystkim istotną okolicznością obciążającą jest działanie w ramach prawidłowo ustalonych przez Sąd I instancji okoliczności z art. 64 § 1 k.k. A także natężenie agresywnego działania w postaci użycia noża.

Dalsze zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego nie są zasadne i nie podlegają uwzględnieniu w zakresie II czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Ustalenia faktyczne, opis czynu oraz jego kwalifikacja prawna są prawidłowe. Ustalenia faktyczne opierają się na zeznaniach pokrzywdzonych, które dokładnie opisały zachowanie oskarżonego, który stosując gaz o nieustalonym składzie oraz grożąc uderzeniem drewnianym trzonkiem doprowadził je do stanu bezbronności i usiłował zabrać A. M. złoty łańcuszek oraz telefon komórkowy. Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty obrońcy, w których wywodzi, że oskarżony nie miał zamiaru dokonania zaboru rzeczy tylko zareagował agresją na odtrącenie przez pokrzywdzone, które nie chciały z nim rozmawiać. Zamiar działania oskarżonego K. S. skrytalizował się na pewno w momencie gdy stał pochylony nad siedzącą na podłodze A. M. i dotykał jej karku próbując odpiąć złoty łańcuszek oraz dotykając ręki, w której trzymała telefon komórkowy. Świadek widziała oskarżonego gdy odwróciła głowę. Zauważyła wtedy, że wymachuje drewnianym trzonkiem i bała się, że ją uderzy. Wtedy skuliła się siedząc na podłodze i wzywała na pomoc męża, naciskając dzwonek do swojego mieszkania. Na skutek interwencji M. M. pokrzywdzonej udało się uciec lecz oskarżony zbił szybę w drzwiach zasłaniając dostęp do części korytarza na klatce schodowej. Zachowanie oskarżonego opisane przez świadków A. M. i R. B. o użyciu gazu i groźbie uderzenia drewnianym trzonkiem służyło do pokonania oporu pokrzywdzonych i zaboru posiadanych przez nich przedmiotów. Sąd I instancji doprecyzował opis czynu przypisany oskarżonemu poprzez podanie wartości rzeczy. Wymiar kar jednostkowych za czyn z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. jest adekwatny do zawinienia. Zmiana wyroku w zakresie czynu pierwszego spowodowała potrzebę ponownego wymierzenia kary łącznej obejmującej przestępstwa z art. 281 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. Ustalenia dotyczące art. 64 § 1 k.k. są prawidłowe. Przy wymiarze kary łącznej Sąd odwoławczy miał na uwadze bliski związek przedmiotowo- podmiotowy pomiędzy tymi czynami. Popełnione zostały w ciągu jednego miesiąca, w odległości 11 dni. Są to czyny skierowane przeciwko mieniu jednak różnią się sposobem działania. W wypadku art. 281 k.k. został użyty nóż zaś w wypadku rozboju drewniany trzonek oraz gaz o nieustalonym składzie. Sąd odwoławczy zastosował zasadę asperacji w takim samym zakresie w jakim uczynił to Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku i wymierzył karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zaliczając na poczet kary łącznej okres tymczasowego aresztowania zgodnie z art. 63 § 1 k.k. O kosztach Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.k. zwalniając oskarżonego od ich uiszczenia z uwagi na to, że nie pracuje i przebywa w areszcie. O kosztach obrony z urzędu Sąd odwoławczy orzekł na podstawie § 4

ust. 1 i § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu

SSO Włodzimierz Suwała SSO Michał Chojnowski SSO Ludmiła Tułaczko